

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 402/2025-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Bratislava, zastúpeného JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom, Trenčianska 57, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Tpo/13/2025 z 31. marca 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. mája 2025 v znení jej doplnenia doručенého ústavnému súdu 28. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu „obydlia a súkromia“ podľa čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tpo/13/2025 z 31. marca 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd nariadil jeho prepustenie z väzby na slobodu a priznal mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, Národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania, ČVS: PPZ-35/NKA-BA2-2024 z 18. februára 2024 bolo podľa § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3, ods. 4 písm. b) a c) a ods. 6 písm. b) a d) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období s poukazom na § 138 písm. b) a i)

Trestného zákona. Následne bolo uznesením vyšetrovateľa ministerstva vnútra, prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania, ČVS: PPZ-35/NKA-BA2-2024 z 11. apríla 2024 podľa § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3, ods. 4 písm. b) a c) a ods. 6 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona. Uznesením vyšetrovateľa ministerstva vnútra, prezídia Policajného zboru, národnej protidrogovej jednotky, protidrogového oddelenia Západ, ČVS: PPZ-18/PDJ-ZA-2024 z 18. februára 2025 bolo podľa § 199 ods. 1 a 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľovi (a ďalším osobám) vznesené obvinenie vo veci zločinu neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 2 písm. b) a ods. 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a i) Trestného zákona.

3. Sťažovateľ (a obvinení [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]) bol uznesením sudcu pre prípravné konanie Mestského súdu Bratislava I sp. zn. 26Tp/9/2025 z 20. februára 2025 (ďalej len „uznesenie mestského súdu“) vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s tým, že väzba mu začala plynúť od 17. februára 2025 o 05.05 hod. Podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku mestský súd neprijal sťažovateľov písomný sľub, že povedie riadny život a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

4. Sťažovateľ podal proti uzneseniu mestského súdu sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ju (ako aj sťažnosti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]) podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje v niekoľkých argumentačných okruhoch. V rámci prvého z nich namieta porušenie práva na osobnú slobodu a slobodu a bezpečnosť:

a) bol obmedzený na osobnej slobode bez existencie zákonného dôvodu (dôvodu väzby), t. j. súdy neuviedli žiadne konkrétne skutkové okolnosti svedčiace o tom, že by mal v úmysle pokračovať v trestnej činnosti. Napadnuté rozhodnutie „*stojí výlučne na domnienkach o povahe skutku a predchádzajúcom trestaní, čo je v rozpore s čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a čl. 5 ods. 1 a 3 Dohovoru*“;

b) krajský súd sa nevysporiadal, resp. nevysporiadal sa ústavne udržateľným spôsobom (skôr formalisticky) s jeho námietkami týkajúcimi sa oneskoreného vznesenia obvinenia (od vypracovania realizačného návrhu zo 14. februára 2024 bol podozrivou osobou, teda mal mať zabezpečené minimálne základné procesné práva; oneskoreným vznesením mu obvinenia došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces), nezákonnosti vykonanej domovej prehliadky, absentujúceho väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (len všeobecný opis charakteru trestnej činnosti a možnej motivácie zlepšením príjmu; jeho trestná minulosť ako jediný dôvod väzby) a námietkami týkajúcimi sa posúdenia konkrétne navrhovaných zákonných náhrad väzby.

6. K namietanému porušeniu práva na nedotknuteľnosť obydlia argumentuje v podstate tým, že neexistovala dostatočná pravdepodobnosť nájdenia dôkazov v dotknutých nehnuteľnostiach. V konkrétnostiach namieta, že príkaz na domovú prehliadku z februára 2025 bol vydaný na podklade neaktuálnych a všeobecných informácií vychádzajúcich z realizačného návrhu z februára 2024 (obsahujúci operatívne informácie z rokov 2021 a 2022, pričom skutok, ktorého sa mal sťažovateľ dopustiť je z roku 2023), pričom ústavný súd už k tejto otázke zaujal stanovisko (sp. zn. II. ÚS 73/2024), keď uviedol, že zásah do obydlia musí byť podložený aktuálnym a konkrétnym dôvodom. Sťažovateľ tvrdí, že príkaz neobsahuje dostatočne individualizované dôvody na domovú prehliadku voči jeho osobe, t. j. súd nevysvetlil dôvody na domnienku o tom, že dôkazné prostriedky by sa mali nachádzať v jeho obydlí. Zároveň nedošlo k vysvetleniu, či dôvody v realizačnom návrhu (z februára 2024) boli aktuálne aj v čase vydania príkazu na domovú prehliadku (z februára 2025, t. j. nevyhnutnosť zásahu). Vzhľadom na uvedené došlo k porušeniu zásady zákonnosti a proporcionality zásahu, ako aj § 99 ods. 1 Trestného poriadku. Sťažovateľ rozporuje tvrdenie súdu v príkaze na vykonanie domovej prehliadky o tom, že bola nevyhnutná *«pre rozšírenie skutku a zistenie ďalších páchatel'ov»*, ktorú akceptoval sudca pre prípravné konanie (sp. zn. III. ÚS 232/2024). Krajský súd odmietol námietky týkajúce sa tejto skutočnosti s tvrdením, že podklady boli postačujúce, dôvodné podozrenie existovalo a prehliadka viedla k zaisteniu drog, s čím sa sťažovateľ nestotožňuje.

7. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces sťažovateľ argumentuje, že rozhodnutie krajského súdu je formalistické, neobsahuje riadne odôvodnenie, nie je z neho zrejmé, na základe akých skutkových okolností súd dospel k záveru o potrebe jeho väzobného trestného stíhania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu a práva na slobodu a bezpečnosť (čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru), práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie práva na ochranu obydlia (čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy) napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá sťažovateľova sťažnosť podaná proti uzneseniu mestského súdu o jeho vzatí do väzby.

III.1. K namietanému porušeniu práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru:

9. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že súdne preskúvanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na kvalitu preskúmania. Väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré sú prenesené do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka (strany) konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr.

III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi (stranami) konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

10. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS 464/2011).

11. Kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli vyprovokovať také prípadné rozhodnutia a postupy všeobecných súdov v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by v určitom štádiu trestného konania predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. I. ÚS 299/2022).

12. Ústavný súd tiež poukazuje na právny názor zakotvený v ustálenej judikatúre ústavného súdu, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho, resp. sťažnostného súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie (resp. sťažnostné) konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (m. m. IV. ÚS 160/2011).

13. V nadväznosti na už uvedené teoretické východiská ústavný súd pristúpil k predbežnému prerokovaniu napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s uznesením mestského súdu.

14. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že krajský súd zamietol jeho sťažnosť podanú proti uzneseniu mestského súdu, avšak s jeho rozhodnými tvrdeniami sa nevysporiadal, resp. sa s nimi nevysporiadal ústavne konformným spôsobom. V konkrétnej mali ísť o posúdenie otázky oneskorenosti vznesenia mu obvinenia, nezákonnosti vykonanej domovej prehliadky, namietania absentujúcich väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (jeho trestná minulosť ako jediný dôvod väzby, dôvody väzby v jeho prípade neexistovali) a posúdenie konkrétne navrhovaných zákonných náhrad väzby.

15. Krajský súd sa v napadnutom uznesení najskôr vyjadril k existencii splnenia formálnych podmienok pre vzatie sťažovateľa do väzby, a teda k existencii trestného stíhania, v rámci ktorého bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie, a rovnako tak k preskúmaniu splnenia podmienky dôvodného podozrenia zo spáchania trestnej činnosti, ktorá sa mu kladie za vinu. Po preštudovaní dotknutého spisového materiálu (vrátane dosiaľ vo veci zadovážených dôkazov) bol toho názoru, že trestné stíhanie je vedené dôvodne (s. 11 napadnutého uznesenia) a dovtedy zistené skutočnosti

nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, mohol byť spáchaný, má znaky trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že tento skutok mohol spáchať obvinený. Vychádzal pritom z poukazu na konkrétne dôkazy vo veci (s. 13 napadnutého uznesenia, s. 14 – 15 uznesenia mestského súdu, pozn.).

16. Pokiaľ sťažovateľ rozporuje existenciu samotného dôvodu väzby (podľa jeho názoru vo veci absentujú konkrétne skutkové okolnosti svedčiace o tom, že by mal v úmysle pokračovať v trestnej činnosti, pričom dôvod väzby mal byť založený najmä na jeho trestnej minulosti), ústavný súd v prvom rade konštatuje, že jeho úlohou nie je samostatne posúdiť existenciu väzobných dôvodov sťažovateľa v pozícii inštančne nadriadeného súdu a porovnať svoje zistenia so závermi všeobecných súdov, ale presvedčiť sa, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dáva dostatočný základ na väzobné stíhanie sťažovateľa, a to s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu aj na všetky sťažovateľom prezentované relevantné námietky (m. m. I. ÚS 299/2022).

16.1. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa, ako aj napadnutého uznesenia krajského súdu (v spojení s uznesením mestského súdu) vyplýva, že sťažovateľ bol do väzby vzatý z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. K predmetnému dôvodu väzby je potrebné pripomenúť, že pri rozhodovaní o väzbe postačuje reálna hrozba, že obvinený bude konať tak, ako predpokladá už uvedený dôvod väzby, ak nebude vzatý do väzby. Zákon teda nevyžaduje absolútnu istotu o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby (m. m. II. ÚS 348/2016). Túto hrozbu krajský súd pomenoval na s. 20 napadnutého uznesenia (zároveň na s. 15 uznesenia mestského súdu, pozn.).

16.2. Krajský súd si osvojil dôvody, ktoré viedli sudcu pre prípravné konanie k záveru o vzatí sťažovateľa do väzby, pričom na ne v celom rozsahu odkázal a stotožnil sa s nimi. Predmetný dôvod väzby aj samostatne pomenoval, keď prepojil niekoľko skutočností, ktoré vo výsledku vyhodnotil ako dôvody väzobného trestného stíhania; a to, že sťažovateľ je sám konzumentom drog; poukázal na jeho možnú snahu získať si finančné prílepenie k príjmu 300 eur ako živnostníka v oblasti kuriérskych služieb; vzal pritom do úvahy veci zaistené pri domovej prehliadke, pričom zo skutkovej vety, ako aj dosiaľ zadovážených dôkazov mu vyplynulo, že na nelegálnom drogovom trhu mal byť sťažovateľ etablovaný (mestský súd poukázal aj na jeho osobu a trestnú minulosť). Nie je teda pravdou, že by boli dôvody jeho väzobného trestného stíhania založené len a výlučne na jeho trestnej minulosti. Nemožno sa stotožniť ani so sťažovateľovou námietkou o absencii či nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia, keďže toto poskytlo racionálny základ pre záver o tom, že je daný dôvod preventívnej väzby, pričom sťažovateľove tvrdenia nie sú spôsobilé spochybniť jeho ústavnoprávnu udržateľnosť. Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôrazňuje, že jednotlivé dôvody väzby sú naviazané na „dôvodnú obavu“ (§ 71 ods. 1 Trestného poriadku), čo znamená, že nie je reálne sa domnievať, že v tejto súvislosti musí byť naplnená požiadavka istoty vo vzťahu k preukázaniu konkrétnych skutočností, s ktorými Trestný poriadok v tejto súvislosti počíta. V týchto prípadoch nemožno vyčkávať až do okamihu, keď bude isté, že obvinený už naplnil niektorý z väzobných dôvodov v zmysle § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku, pretože v takom prípade by sa takému konaniu už nedokázalo zabrániť [m. m. Ústavný súd Českej republiky I. ÚS 470/05 (104/2006 USn.), m. m. I. ÚS 65/2022]. Keďže všeobecné súdy pri rozhodovaní o vzatí sťažovateľa do väzby zhodne prezentovali názor o obave z pokračovania v páchaní trestnej činnosti, ktorú preskúmateľne odôvodnili spôsobom popísaným v tomto bode uznesenia, ústavný súd konštatuje ústavnú

akceptovateľnosť napadnutého uznesenia v pertraktovanej časti v aktuálnom štádiu trestného stíhania.

16.3. V tejto súvislosti je potrebné osobitne akcentovať konštatovanie krajského súdu o tom, že predmetné trestné stíhanie je v počiatočnom štádiu, čím sa vo významnej miere otvára priestor na dokazovanie týkajúce sa všetkých obvinených, v dôsledku čoho sa bude podozrenie buď potvrdzovať, alebo vyvracať.

17. Sťažovateľ ďalej namieta, že mu bolo oneskorene vznesené obvinenie, a teda v rozpore s § 206 ods. 1 Trestného poriadku, keďže orgány činné v trestnom konaní disponovali konkrétnymi menami podozrivých osôb už od vypracovania realizačného návrhu z februára 2024, pričom obvinenie mu vzniesli približne o rok neskôr. Odôvodnenie krajského súdu v tomto smere považuje za nedostatočné.

17.1. Krajský súd sa nestotožnil s predmetnou sťažovateľovou námietkou. Pre vznesenie obvinenia je podľa jeho názoru potrebný vyšší stupeň pravdepodobnosti vytvorený na základe získaných informácií, že konkrétna osoba aj môže byť skutočným páchatelom, pričom časový úsek od začatia trestného stíhania a vznesenia obvinenia je u tej-ktorej osoby individuálny, pričom v dotknutej veci je treba zohľadniť aj nadnárodný charakter stíhanej trestnej činnosti (bližšie popísaný na s. 18. napadnutého uznesenia). Odôvodnenie krajského súdu v tejto časti napadnutého uznesenia je logické a sťažovateľova námietka neostala bez povšimnutia. Pokiaľ sťažovateľ atakuje samotné uznesenie o vznesení obvinenia, toto je oprávnený posudzovať prokurátor v rámci výkonu prokurátorského dozoru. Z napadnutého uznesenia krajského súdu nevyplýva konštatovanie pochybenia orgánov činných v trestnom konaní, pričom ani prípadné porušenie § 206 ods. 1 Trestného poriadku v naznačenom smere by nevytvorilo prekážku vzatia sťažovateľa do väzby (m. m. II. ÚS 485/2015); samozrejme za splnenia všetkých ostatných zákonných podmienok.

18. Ústavný súd sa nestotožnil ani so sťažovateľovou argumentáciou týkajúcou sa nedostatočného vysporiadania sa krajského súdu s námietkami súvisiacimi s vykonanou domovou prehliadkou. Ide síce o stručnejšie odôvodnenie, avšak po oboznámení sa ústavného súdu s napadnutým uznesením a prílohami priloženými k ústavnej sťažnosti uzatvára, že v záveroch krajského súdu nenachádza ústavnoprávnu neakceptovateľnosť. Sťažnostný súd zhrnul, že opodstatnenosť vydania príkazu na domovú prehliadku posudzoval súd; podklady na vydanie príkazov na domovú prehliadku boli poskytnuté v dostatočnom rozsahu a existencia dôvodného podozrenia bola naplnená, o čom v konečnom dôsledku svedčí aj záver domovej prehliadky a pri nej zaistené drogy (čo podporuje dôvodnosť podozrenia z protiprávnej činnosti, pre ktorú bolo sťažovateľovi vznesené obvinenie). Práve naposledy uvedené považoval aj ústavný súd za argument hodný odpovede na sťažovateľove tvrdenie, že návrh na vykonanie domovej prehliadky bol postavený na neopodstatnených argumentoch.

19. Posledný okruh sťažovateľových námietok spočíva v tvrdení o formalistickom vysporiadaní sa s otázkou možného nahradenia väzby zákonnými náhradami bez uvedenia konkrétnych skutočností súvisiacich výlučne s osobou sťažovateľa.

19.1. Ústavný súd permanentne pripomína, že obsahom základného práva podľa čl. 17 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby spočívajúce v imperatívive, aby väzobný súd skúmal možnosti nahradenia väzby zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou. Ak sa všeobecný súd rozhodne vziať

trestne stíhanú osobu do väzby, je nevyhnutné, aby rozhodnutie o nenahradení väzby založil na konkrétnych skutočnostiach, nie na abstraktnej úvahe (m. m. III. ÚS 38/01, IV. ÚS 650/2018, IV. ÚS 436/2021). Nahradenie väzby zákonom ustanovenou garanciou a s tým spojené obmedzenia sú benefitom obvineného, ktorý mu umožňuje napriek danosti materiálneho a formálneho dôvodu väzby byť stíhaný na slobode (teda s využitím proporcionálne miernejšieho prostriedku zásahu do osobných práv (R 44/2018)).

19.2. Otázku nahradenia väzby zákonnými náhradami vyhodnotili tak okresný súd, ako aj krajský súd. Krajský súd sa jej venoval na s. 20 a 21 uznesenia. V konkrétnosti upriamil pozornosť na trestnú sadzbu hroziaceho trestu odňatia slobody, pričom posudzované možné náhrady väzby nie sú podľa jeho názoru spôsobilé minimalizovať prípadné protiprávne konanie na takú mieru, aby bolo možné nahradenie väzby predmetnými zákonnými náhradami [dohľad probačného a mediačného úradníka (nie je vykonávaný nepretržite 24 hodín) a písomný sľub (nie je možné posúdiť a vyhodnotiť, že obvinený ho skutočne aj dodrží vzhľadom na charakter trestnej činnosti a osobu obvineného)]. Kontrola výkonu niektorých rozhodnutí technickými prostriedkami je len technickou stránkou spôsobu výkonu uložených primeraných obmedzení a povinností za predpokladu, že existuje dôvod na nahradenie väzby, čo v danom prípade nebolo zistené. Krajský súd dal v aktuálnom štádiu trestného stíhania prednosť ochrane spoločnosti pred osobnou slobodou obvineného, keďže podľa jeho názoru nie je účel väzby možné dosiahnuť iným opatrením (vzhľadom na osobu, dôvod väzby, ale aj charakter trestnej činnosti).

19.3. Z popísaných skutočností vyplýva, že krajský súd sa v súvislosti s otázkou možného nahradenia väzby zameril na jeho efektivitu so záverom o nemožnosti účinného nahradenia väzby tak, aby bola eliminovaná dôvodná obava z pokračovania v trestnej činnosti. Predmetnú otázku ale riadne posúdil a vyhodnotil.

19.4. Je pravdou, že krajský súd preskúmal možnosť nahradenia väzby zákonnými náhradami spoločne vo vzťahu k všetkým (trom) obvineným, avšak z napadnutého uznesenia je jednoznačne zrejmé, že považoval skutočnosti tam popísané za adekvátne vo vzťahu ku každému z nich samostatne. V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd nestotožňuje s tvrdením sťažovateľa o neadresnom odôvodnení krajského súdu v tejto jeho časti.

20. Berúc do úvahy všetky dosiaľ popísané skutočnosti, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

21. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že záruky obsiahnuté v označených článkoch sa vzťahujú na konanie, ktorého predmetom je rozhodovanie o trestnom čine, z ktorého je jednotlivец obvinený. Rozhodovanie o väzbe nie je rozhodovaním o trestnom obvinení, preto sa čl. 6 ods. 1 dohovoru (podobne ani čl. 46 ods. 1 ústavy) vo veci sťažovateľa neaplikuje (m. m. III. ÚS 277/07, IV. ÚS 78/2019, I. ÚS 292/2021). Uvedené však nepredstavuje prekážku preskúmania námietok sťažovateľa v tejto veci, keďže sťažovateľ namietal aj porušenie svojich práv podľa čl. 17 ústavy

a čl. 5 dohovoru (pozri bod III.1. tohto uznesenia, pozn.). Túto časť ústavnej sťažnosti bolo preto potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy:

22. Ústavný súd v prvom rade uvádza, že časť námietok týkajúcich sa vykonanej domovej prehliadky sťažovateľ namietal v súvislosti s porušením čl. 17 ústavy, ku ktorej sa už ústavný súd vyjadril v bode 18 tohto uznesenia. V súvislosti s namietaným porušením práv podľa čl. 21 ods. 1 a 2 ústavy je potrebné uviesť, že obsahovo smerujú proti príkazu na vykonanie domovej prehliadky z 15. februára 2025, ktorý sťažovateľ v návrhu na rozhodnutie (petite ústavnej sťažnosti) neatakujú. Ústavná sťažnosť ako taká smeruje proti (potvrdzujúcemu) uzneseniu krajského súdu o jeho vzatí do väzby. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že v nadväznosti na výsledok posúdenia ústavnej sťažnosti v časti III.1. a III.2. tohto uznesenia (ako zjavne neopodstatnenej) a spôsob sťažovateľovej argumentácie mu neostávalo iné, ako odmietnuť aj túto jej časť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu